

[Ove Hansen.]

Jeg har på fornemmelsen, at det radikale venstre og venstre er blevet lidt fornærmede over den uændrede fremsættelse af lovforslagene. Deroverfor vil jeg gerne sige, at for det første skal man ikke blive fornærmet i politik, og dernæst er det min opfattelse, at indenrigsministeren og boligministeren netop ved at fremsætte lovforslagene uændret har ydet deres bidrag til, at det gode arbejdsklima, som vi har haft under det hidtidige udvalgsarbejde, kan fortsætte. Og jeg håber på og tvivler ikke om, at det også bliver muligt i det kommende udvalgsarbejde.

Sidste vinter var det radikale venstre alene om at fremsætte lovforslag, men denne gang ledsages partiet af venstre. Det er et lovforslag, som de to partier fremsætter i fællesskab, og det er velkendt fra folketingsudvalget, idet det beror på en skitse, som udvalget anmodede indenrigsministeriet, ikke ministeren, om at udarbejde. Og den skitse, som vi fik, og som nu er blevet til et lovforslag, forpligtede intet parti og ej heller ministeren.

Jeg vil gerne tilføje, at der naturligvis er meget godt i denne skitse, og jeg betragter skitsen, som vi fik i sommer, som et bidrag til et forhandlingsgrundlag. Men nu har de to partier, altså det radikale venstre og venstre, tilskødet sig skitsen, og det skal de naturligvis have lov til. Der er brugt stærke ord om den måde, hvorpå de to partier har tilegnet sig skitsen, men det skal jeg lade ligge, det tjener intet formål. Dertil kommer, at medlemmerne fra de to partier naturligvis er særdeles pæne folk, og jeg håber, at det gode forhold, der hidtil har hersket i udvalget, må fortsætte.

Det, der hidtil har skilt os under udvalgsarbejdet, er jo, som jeg sagde tidligere, det meget vigtige punkt, hvordan de overordnede problemer skal styres i hovedstadsområdet.

I socialdemokratiet er der et betydeligt flertal flertal for storamtsløsningen, men det skal siges, at der også er medlemmer i folketingsgruppen, der har en afvigende opfattelse, og den opfattelse respekterer jeg fuldt ud. Jeg ved også, at der er medlemmer i de øvrige partier, der er tilhængere af en storamtsløsning.

Jeg har ved tidligere lejligheder begrun-

det, at jeg går ind for en løsning med ét amt, og jeg skal ikke gentage min begrundelse, men kun tilføje, at jeg finder det uheldigt, om vi bryder den toleddede opdeling, som den kommunale og amtskommunale forvaltning er bygget op på. En treleddet opdeling, som det radikale venstre og venstre foreslår, vil uden tvivl skabe — det var indenrigsministeren også inde på — kompetencestridigheder, og dertil kommer, at et betydeligt administrationsapparat formentlig skal iværksættes. Jeg tror, det bliver dyrt og uhensigtsmæssigt.

I denne tid, hvor vi taler så meget om besparelser — og med god grund — finder jeg det ufornuftigt, at et nyt organ skal etableres. I dag har skatteyderne tre former for personlig skat at skulle betale. Jeg tror ikke, jeg tager fejl, når jeg mener, at skatteyderne ikke ønsker flere personlige skatter, men skatteyderne i de tre amter samt i Københavns og Frederiksberg kommuner må alligevel belave sig på en fjerde personlig skat, dersom et hovedstadsråd skulle blive en kendsgerning. Kunne man så trøste skatteyderne med, at de hidtidige skatter ville blive formindsket, ville det vel hjælpe lidt på humøret, men jeg tror ikke, nogen tør give sådan et tilsagn, endside løfte.

Det konservative folkeparti har fremsat forslag til folketingsbeslutning om løsning af hovedstadsproblemet. Her er der også tale om en genfremsættelse, så jeg skal ikke komme nærmere ind på dette forslag. Jeg kom jo med mine bemærkninger, da forslaget sidst var til behandling.

Jeg vil gerne slutte disse bemærkninger med at sige, at jeg håber, det særlige 21 mands udvalg, der skal behandle forslagene, nu må komme til en løsning. I mange år har vi ventet på en hovedstadsreform; nu har folketetinget muligheden for at finde en løsning, og jeg håber, vi finder den. Jeg kan sige, at mit parti meget gerne vil medvirke til en løsning.

Poul Schlüter: Samarbejdsproblemerne i hovedstadsområdet har nu stået på dagsordenen i mange, mange år. Det ville nok være en overdrivelse, hvis jeg hævdede, at de havde gjort det siden Absalons tid — mig bekendt står der i alt fald intet derom hos Saxo Grammaticus — men det er et gammelt problem, og vi er i min gruppe